

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

A nagy mult jegyében

*Elmondotta: főt. Nagy Miklós, az Actio Catholika főtithára
a nyári utolsó vezetőképző tanfolyam záróünnepélyén*

A Kat. Legényegyletet nem kell közelhozni a Katolikus Actio eszményéhez, hiszen megalapítása óta: idestova száz éve benne él. Sőt előfutára a Pápa által meghirdetett nagy katolikus gondolatnak. Első volt ez a nagy szervezet, amelyik a középkor végén elsikkasztott, a hitközömbösség által eltemetett gondolatot újra megvalósította: a világi katolikus méltó helyét a közös katolikus munkában.

Tehát a legényegyleti tag nem kívülről nézi a világkatolicizmus mostani történelemformáló erőfeszítéseit és így nyugodtan megbeszélhetjük egymás között, hogyan is gondolkodik az átlag-kafoikus, hogyan nézi az Egyházat. Úgy nézi, ahogy a régi ember a napról gondolkodott. A régi ember azt hitte, hogy a föld áll szilárdan a mindenség közepén, a nap forog körülötte, fényét és meleget reáhitvte. Kiderült, hogy a nap ugyan fényt és meleget bocsájt a földre, de a földnek kell a nap körül keringeni, ha fényt és meleget akar életéhez. Az átlag-katolikus még mindig azt hiszi, hogy neki más köze nincs az Egyházhhoz, mint sütkérezni fényében és melegében.

Más szóval: katolikus kötelességének eleget vél tenni az, aki imádkozik, templomba jár és a szentségekkel él. A világ pedig menjen a ma-

ga útján. Nagy tévedés, végzetes hiba volna az ilyen gondolkodás! Lehet, hogy régesrégén ez is elég volt bár ezt is kétlem. De most valóságos jámborkodó herezis. Isten azt követelhet tőlünk, amit akar. Az ősegyházban rengeteg kereszténytől a vértanusásig menő áldozatot követelte és 12 millió vértanú sorakozott fel Isten mellett. Most a szép és üdvös áhitaton túl határozott, áldozatos munkát követel Krisztus misztikus Testéért: az Egyházáért.

Felhozok egy példát a mai korból ennek megvilágítására. Az észak-amerikai katolikusok hittankönyvében az Egyház öt parancsolata mellett még van egy másik parancsolat is: Tartozol egyházaadót fizetni! Aki ott egyházi adót nem fizet, azt nem tartja az ottani katolicizmus katolikusnak. Kegyetlennek látszik ez a parancs innen távolról, de ha ezt nem rendelték volna el, akkor most nem volnának ott az Egyesült Államokban 21 millió katolikusnak a templomai, pompás iskoláinak tiszczerei, kultúrházai, kórházai stb. Vagyis nem élne ott az a hatalmas katolicizmus.

Tehát kell a katolikus ügyért való kiállás, ami munkában nyilvánul meg. *Milyen legyen ez a munka?*

Először is nem olyan *alkalmi munka*. Vannak katolikusok, akik nagy hévvel kijelentik, hogy ha az

Egyházat támadás, baj éri, ők majd készek kiállani érte a küzdelemre. Jámbor, sápadt igéret ez. Itt most nem a jövő eshetőségeit kell latolgatni a kényelmes kuckóban, hanem kutatni kell az alkalmat, hol dolgozzak a hitemért. Most még dolgozhatom annak megerősödéséért, de holnap, ki tudja, lesz-e ilyen jó, bő alkalom erre a munkára?

A munkának másodsorú valódi, izzig-vérig *közösségi munkának* kell lenni. Ez jelenti a határozott közös célt és munkaütemet. Vagyis, ha a magyar katolicizmus vezetői kiadják évről-évre a megszabott munkaparancsot, azt, mint megfellebbezhetetlen irányadó elvet kell tekinteni. Nem hümmögetni, jobbra-balra nézegetni, hanem megragadni azt az első közeli alkalmat a munkára.

Micsoda hősi áldozattal kísérik manapság 100 milliók földi vezetőik kemény parancsait a földi célok érdekében. Százvezrek áldozták fel életüket egy nemzetvezető vezérlete alatt. Mekkora szégyene a katolikuságnak, ha a legfőbb eszmékért félsz, sőt tizedrésnyi lelkesedéssel és munkaenergiával állnak be a sorba. Hogy nézhet Isten ezekre a katolikusokra, akik eltörpülnek a mai kor munkabírása és munkavállalása mellett.

Tehát, ha a manapság azt akarom,

hogy ég és föld színe előtt katolikusnak mondjam magam, akkor nézek körül, hol is van az a sürgető katolikus munka? Ezt adja meg a magyar Katolikus Actio évről-évre. És ehhez sorakoznak évről-évre az igazi katolikusok újabb és újabb tízezei.

A Katolikus Akció minden munkatervét három síkon igyekezik megvalósítani: a *lélek benső síkján, a világnézet területén és a társadalmi téren*. A három egymással szorosan összefügg, egymás nélkül csonka, hiányos lenne a munkaterv, rések keletkeznének benne, amelyen az ellenfél könnyen behatolna és az eddigi eredményeket is felboríthatná.

De most vegyünk gyakorlati kézzel fogható példát, és pedíg a magyar Katolikus Akció ezévi munkatervéből. A többi között az idén megindítja a magyar katolikuság vezetősége a hadjáratot Isten két fel-ségjogáért: *Isten napja és Isten neve megbecsüléséért*. Megindítja ezt a hadjáratot, mert jól tudja, hogy Isten áldása nem lesz nemzetünkön, amíg az Ő napját meg nem becsüljük, az Ur szent nevét pedig káromoljuk.

A vasárnap megszenteléséért való munkaterv egész ősszel tart, be a télbe karácsonyig. A káromkodás ellen országos társadalmi mozgalom január első napjaitól kezdődik Jézus Szent Nevének ünnepén. Egyszerre az országban minden szószéken fognak erről beszélni. A rádió szószék is sugározni fogja ezt a két gondolatot. Minden egyházközség fog tartani ünnepélyes megnyilatkozást e célból. Aztán röpiratokat ad ki a Magyar Katolikus Akció vezetősége. Ugyancsak az előadásokhoz bő anyagot, amelyet bármelyik szervezet, egyesület felhasználhat. Plakátokat küld szét az egész országba, minden egyházközségnek.

Tehát lesz elég eszköz a harchoz, csak meg kell azokat ragadni és bátran felhasználni. Ha *tízmillió magyar katolikus egyszerre megszólal, egyszerre tiltakozik, egyszerre követel, ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni, ez viharként fog átszállani a Kárpátoktól az Adriáig és pedig tisztító viharoként*.

Olyan szépen mondja Mécs László egyik pompás költeményében: Egy kalász még semmi, tíz kalász még semmi, millió már kenyér. Egy öröm még semmi, száz öröm még semmi, millió már élet. Ne mondd azért, hogy vagyok! De mondd: *vagyunk, vagyunk, vagyunk!*

Igen, a katolikus öntudatnak fel-

kellene már ébredni, hogy harsogni tudja: vagyunk! De ezt csak akkor mondhatja joggal, ha közös, áldozatos, céltudatos munkájában egymásra talál minden magyar katolikus.

Ebben a munkában pedig elsőnek kell lennie a legényegyleti tagnak, mert őt a legszebb *történeti multja* kötelezi erre. A Katolikus Legény-

egylet már akkor küzdött, harcolt az élen, mikor a mai szervezetek vagy *gyermekcipőben jártak, vagy egyáltalában álmok birodalmában szunnyadtak*. Ennek a példaadó, sok évtizedes munkának most jön el a beteljesülése, amikor közös erővel alakítjuk a magyar katolicizmus új jövőjét.

K. K.

(Szerzői jog fenntartva.)

(Fedor és Iván két sulyosan sebesült orosz katona beszélget a Kreml falai előtt egy tömeg-sebesülthelyre alakított régi templom kapujában.)

Fedor: Nagyon rossz volt az éjszaka Iván! Fájdalmaim szüntelen rohamoztak. S ehhez a szüntelen testi fájdalomhoz hozzájön még az állandó aggodás: kapunk-e orvost, kapunk-e gyógyszert?

Iván: Majd csak kibírjuk valahogy. Ha a szmolenszki poklot kibírtuk, talán a szerencse most sem hagy el bennünket. Örök rejtély marad előttem: hogyan lehetett életben maradunk? Mikor minket felszedtek és hátrahurcoltak, a város már negyedszer cserélte gazdát. Minden egyes helyesere a tankoknak, ágyuknak, gránátoknak, srapeloknak, repülőbombáknak, lángszóróknak, géppuskáknak, szuronyoknak, kézigránátoknak poklát szabadították a harcbanállókra. Tűz, vér s halál mindenütt. Hogy lehetett innen élve kikerülnünk?

Fedor: A fontos az, hogy végre itt vagyunk! És hogyha már ilyen rettenetes dolgokat kibírtunk, legálább itt a Kreml falai alatt ne pusztuljunk el orvos, gyógyszer s élelem nélkül... És jaj csak el ne szállítsanak innen megint! Ebben az állapotban még egy szállítást nem bírok ki.

Iván: Hát igen, ettől félek én is... Mind több harangszót hallani!... Itt bent is suttoznak, hogy hírlík, hogy mind több templomot nyitnak meg... Érthetetlen!... Érthetetlen!...

Fedor: Azt mondják, hogy maga Szergiusz metropolita csinálta a nagy körmenetet az Archangelszki székesegyházból a Kreml falai között. Utána haladt a népbiztosok tanácsa és a bezsbozsnikok különféle fegyvernemhez tartozó csapatai.

Iván: Azt mondják, hogy már a városban is kilenc templom van nyitva, s mindegyikben folynak az imádságok és körmenetek.

Fedor: És mindenütt csak katonák... A bezsbozsnikok: az istentelenek szövetségének tagjai.

Iván: Hát a civilek nem mernek! Asszonyok, férfiak, fiatalok, öregek mind félnek még; nem tudják, hogy miféle esel rejtőzködik a dolgok mögött.

Fedor: Pedig a hangszórók mindenütt hirdetik: „a szovjet hadsereg fegyvereinek diadaláért küzködő orthodox egyház“ imádsághadjáratait és körmeneteit.

Iván: Azt mondják, hogy tegnap már parancsban is kiadták a rádióon keresztül, hogy mindenki köteles ezekben a mozgalmakban résztvenni.

Fedor: Eddig Isten nevének pusztá kimondásáért is azonnali halál. Most pedig Istenhez fohászoló katonaság s magát megalázó környörgeni látszó bezsbozsnik vezetőség!... Mi ez?... Mi ez?

Iván: Itt ülünk már napok óta a Kreml falai alatt. Velünk szemben bent Nagy Iván harangtornya és mind több harang szól bent és messze távol és a papok — honnan szedték ezeket elő — naponként vonulnak ki és be az archangelszki katedrálisba. És félünk tőle, mert hátha itt a mi helyünkön is imádkozni vagy imádkoztatni akarnak s akkor egy tovaszállítás rettenetes keservei várnak ránk. És meg vagyunk zavarodva, mert nem tudjuk, hogy hogyan került és miért került egyszerre Isten elő.

Fedor (közbeszól): És valami szentképről is suttoznak. Állítólag az egyik körmenetben vitték. Valami kazáni szent. Állítólag nő. Asszony vagy szűz.

Iván: Isten meg szentek!... Régen butították ezekkel a nyugati népeket. És most közöttünk is megjelentek.

Fedor: De, ha már itt vannak, legalább segítenék rajtunk!

Iván: De hát hol vannak?...

Fedor: Talán azokban a templomokban? Vagy a papoknál? S hogyan kellene őket tapogatni? Mit kell nekik ígérni vagy adni? Hiszen nekünk semmink sincsen!

Iván (elgondolkozva s közbe-közbe zsebét tapogatva): Isten! Meg szentek!... Csak tudná az ember, hogy nem trükk-e az egész? Miért parancsolták meg egyszerre, hogy vannak és legyenek?... És mit itt az igazság?... Vannak-e, vagy nincsenek?... Ha vannak, akkor miért tanították 25 év óta, hogy nincsenek; miért tiltották még a nevüket és emléküket is?... Ha meg nincsenek, akkor most miért vannak? És miért parancsolják meg, hogy higgyünk bennük?... Sőt, könyörgjünk a segítségükért!

Fedor: Hát akkor úgy látszik, hogy tudnak segíteni. De hogyan?... Csak azt tudnám, hogy hogyan!...

Iván (félve körültekint, nem hallja-e valaki? Aztán sugva Fedorhoz): Tudod Fedor, már kilenc napja vagyunk itt. Félig élve, félig holtan vonszoltak ide be. Különösen éjszaka-ink tele voltak halálfélelemmel sebeink miatt és kétségbeséssel jövőnk miatt, ahogy naponként ránkzúdultak, különösen ide a Kremlbe a német bombázók és robbanás, tűz, füst tette perecnként bizonytalanná megmaradt nyomorult életünket.

Fedor: Szörnyűek ezek az éjszakai!

Iván: De nappal esend van, nagyon is nagy esend és elhagyatottság vesz körül s elég időnk van gondolkodni. És én már sokat gondolkodtam a dolgokról és sokszor már azt hiszem, hogy azok tényleg vannak és már talán segítettek is rajtunk.

Fedor: Hogy-hogy?

Iván: Talán Szmolenszknél is azok segítettek rajtunk? Talán azért érthetetlen, hogy hogy kerültünk mi onnan élve ki egyáltalában és ilyen sebekké, hogy kerültünk ide. Ha Isten meg a szentek vannak, akkor talán még mindig itt is vannak ebben a templomban. Valahol, valahol!...

Fedor: Valahol, valahol! Csak azt tudnám, hogy hol?

Iván: Fedor, én megmondhatom neked, de el ne áruld!... Eh!... Most már mindegy!... Ha elárulod is... Én megmondhatom neked, én nemcsak a Nagy Iván harangjait hallgatom, én nemcsak ott baloldalt a várkapun keresztül az arhangelszki katedrálisból jövő-menő papokat figyelem, de közbe-közbe

ott messze túlannra a Miklóskapu tornyának csúcsára is sandítok! Ott ragyogott eddig rajta éjjel-nappal mindig a kivilágított szovjetessillag. Azt mondják, hogy azelőtt kereszt volt a helyén... S néha azt hiszem, talán azt várom, hogy egyszer csak megint a kereszt áll ott helyette s akkor... akkor mégis csak van Isten... (Kezdődik távolról harangszó. Mind több harang.)

Fedor (felfigyelve): Harangszó... Valami ünnep is lehet ma vagy lesz ma! Talán mégis van Isten, akkor talán segíteni is fog! Csak tudnám, hogy hogyan?

Iván: Fedor, én négyéves lehettem, midőn anyámat elhurcolták mellőlem valahol egy állomás mellett egy szénapajtaban kuporogtunk, sokan menekültek. Ott találtak meg az üldöző legionaristák. Ugy tépték el egymástól a sikoltozó, kapaszkodó embereket. Letépték a ruhájukat. Az egyik, míg anyámmal küzködött, engem félrerúgott. Anyámnak letépte a ruháját s mikor a nyakán talált valami zsinórt, azt is letépte és káromkodva vágta a széna közé. Egypárunkat azután vagy nem találtak meg, vagy otthagytak és így megmenekültünk. Egy nagyobb fiú kapart ki a szénából. Nem messze tőlem megtalálta a zsinórt s kezembe nyomta: Ne, tedd el! Ez az egyetlen, ami anyád-ból megmaradt! Azóta őrzöm; néha felfedeztetéstől félve rejtegetem. Egypárszor már elvesztettem. Egyszer-kétszer, készarva elhagytam. De végezetül mégis megvan. Valahogy mindig utánam jött. Vagy elébem került. Volt úgy, hogy megütáltam. Mikor a mozívá átalakított Tajnickája kapu előtti templomban bemutatták a régi világ és a nyugatiak bálványimádó szertartásait, a szörnyű képeket és szobrokat, a többi között bemutattak egy képen egy fekete nőt, akit az emberek „Fekete Máriának” hívtak és imádtak s akkor megdöbbentem, mert ráismerem, hogy ez a rejtve rejtegetett kis vacak is a „Fekete Máriát” mutatja. Akkor megütáltam s remegve vártam az előadás végét. Attól féltem, hogy az előadó egyszer csak rámkialt: Te is istenképül festett fekete

néger nőt bálványozol, elbutult nyugati vagy! Az előadás végén, mintha kergettek volna, úgy siettem ki egyetlen vággyal elpusztítani ezt a kárhuzatos bálványemléket!... S íme, mégis, még mindig megvan. Ha nem tudtam volna, hogy a halál után semmi sincs, arra gondolhattam volna, hogy anyám kísért... Üldöz, vagy szeret. Néha-néha elővettem, bámultam rá, mint egy szörnyűségre, vagy csodára. Aztán megint hosszú évekre megfeledkeztem róla. Csak a harctéren ötlött megint emlékezetembe s mikor egy gránátgödörben sebesült ájulásomból magamhoz tértem, hát azt vettem észre, hogy a markomban szorongatom... Most, hogy itt ülünk napok óta elhagyatottan, már egypárszor eszembe ötlött, hogy ez a „Fekete Mária” nem üldöz, nem gyűlöl, hanem szeret. Talán ez az a szent, aki segíteni fog. Talán ebben van az Isten... (Beszéde közben újra távoli harangszó és nagyon messziről elhaló orgonaszó vagy énektöredékek, mindig közeledve.) Megint harangoznak, Kirtártak a Tajnickája kaput.

Fedor: Talán abban van az Isten... Mégis van Isten!... Iván, akkor segíteni is tud!... Akkor meggyógyulhatok!... Akkor, akkor... Iván, mindenre kérlek, mutasd meg nekem azt a szentet... Add a kezemből... Hadd tegyem a sebemre... Iván, könyörgöm néked... mutasd meg!

Iván (közbevágy ijedten): Nem, nem!... Még meglátja valaki... Most nem lehet... Majd éjszaka...

Fedor: Nem, nem Iván, könyörgöm. Csak egy pillanatra mutasd, csak egy pillanatra add a kezembe... Hadd fogjam meg, hadd szólongassam!... Hogy segítsen rajtam... Hogy megmentsen!... Az Isten... Iván!...

Iván (a rongyba csavart kis érmet kiveszi zsebéből): Nem adom oda, nem adhatom oda... De tapintsd meg, fogd meg te is...

Fedor és Iván (mindkettő kezében az érmet, összeborulva imádkozzák be a világba): Isten, Isten!... (Orgonahang és ének közelebb.)

F ü g g ö n y .

**Krisztus szocialis
Királysága jöjjön /
el a Te országod.**

AZ ARATÁS

Péter-Pál napja is elmúlt és aki vidéken járt, be számolhatott arról, hogy minden érik, bokrosan áll a vetés a hatalmas rónákon, buzatengert ringat, araszos kalászkokkal életet, erőt adó magokkal a langyos szellő. A fű, a fa, a virág soha sem felejtí, hogy mi a dolga, akárhogy veszekednek körülötte az emberek, építenek betonvárakat és esodabogarakat; a fű, a fa, a virág ki-zöldül, rügybeszőkken, virágzik, megtermékenyül — a magot hoz. Elvégzi kötelességét.

A világ nagyot haladt előre egy hét óta. Minden nappal közelebb megyünk az aratás felé, érik a búza, a gabona és minden és közeledünk az igazi aratáshoz is, amikor egyetlen nagy Kaszás vágja a rendet.

Mag! Gondoljuk csak el, milyen tökéletes laboratórium kellene ahhoz, hogy egyidejűleg kivonhassuk a levegőből, a vízből, a földből, a szenet, a hidrogént, a foszfort, a kén, a meszet és más organikus dolgokat. Ha már kiválasztottuk, ki volna arra képes, hogy mindezeket összegyűrva ehető anyaggá formálja, színt adjon neki, tetszetős külsőt stb. Jön a gazda: gondos munkával előkészítette földjébe behintti a magot és a mag mindezt felszedi; nő, növekszik és végül gyümölcsöt, ehető növényzetet kapok. Ez az Isten dicsérető apró magvacska egy egész kémiai gyárat rejt magában.

Aratás! Sok munkával jár, nehéz megpróbáltatásokon kell keresztülmennie a gazdának, amíg eljut ideig. Viharban acélosodva, naptól égetten, zápor ví-zével mosva, ázva, fázva, hőt és fogvacogtató hideget egyaránt állva vár a föld ura és egyúttal rabja: a gaz-

da. Hányszor szántották barázdás homlokát a fáradságok, az erőfeszítés verejtékei amiatt, hogy maga és családjá egész évi munkáját az időjárás viszontagsága pár perc alatt hogyan teszi semmivé. Isten segítségével azonban ezen is túl van és most ott áll kaszával a kezében és acélos izmokkal vágja a rendet és az érett élet hull, tarka marokszedők rakják kékébe, gyűjtik majd kazlakba egész évi gondos munkájuknak keserves gyümölcsét.

Most fejeződött be az aratás az iskolákban is. Sok évi munkásságuk gyümölcsét arathatták le a jövő reményeségei, nyitva áll előttük a szépséges élet minden útvesztőjével, minden bukójával, gyönyörűségével, fájdalmaival. Vigyázni kell tehát, hogy melyik útra lépnek, mert most már nem lesznek gondos szerető kezek a hónok alatt, nem ügyelnek fel féltő anyai szemek minden lépésére. Mennél többször esik el, annál nehezebb felkelés, annál jobban húzza a sár, a pocsolya lefelé. Sokszor megüt az élet célnak felé haladtunkban, alattomos betegségek támadnak meg és nagyon sokszor kell majd esalódnunk embertársainkban. Azonban örök igazság az, hogy a fájdalom bölcsesé, a esútság jóvá, a keserűség szelíddé és a betegség lelkiileg erőssé teszi az embert. Legyen az itteni aratás is életre kiható megindulás. Áradjon belőle jószág, meglegedettség. Sok-sok boldogság, szeretet és hála mindazok iránt, akik a megérett lehetővé tették és ideig segítették.

Molnár Kálmán I. dékán.
Diósgyőrvasgyár.

Öreg fejjel az iskola-padban

(Szerzői jog fenntartva.)

(A férj: 36 éves pénzbeszedő az X. műveknél, estefelé verejtékezte tanul kis szoba-konyhás lakásukon. A feleség most érkezik haza, később egy jóbarát.)

Feleség: (hol elkeseredetten, hol gúnyosan): Tartoztunk az ördögnek még ezzel az úttal is! . . . Minek is hallgattam rád!

Férj: Ne haragudj, édes szívem! De azt hittem, az asszonyi könyörgő szónak, meg a gyermeke ügyében könyörgő anyának talán nagyobb ereje lesz, mint az én ismételt megjelenéseimnek, kérvényemnek és levelemnek. Ha nem lenne ilyen kétségbeejtően sürgős és fontos az ügy, dehogy küldtelek volna.

Feleség: Hát nekik nem fontos és nem sürgős. Az üzletfőnök egyáltalán nem is fogadott. „A főnök úr nagyon el van foglalva fontos tanácskozással” — mondta az üzletvezető. „Csak adja nekem elő a kérését, asszonyom!” Hát mit tehettem mást, neki mondtam el a keserűemet. Ilyen hatalmas, milliókat kereső áruház meg se érzi azt a kis

hitelt, amit nekünk nyújtana! Még akkor sem, ha soha vissza nem fizetnének. Dehát fiúknak kell a ruha, a formaruha, amit az iskola előír. A hivatalos egyenruha nélkül nem veszik fel az iskolába. Ilyen szegény gyerekeknek nagyon szükség van az Isten áldására! Hogyan tudnánk mi vétkezni az Isten ellen, úgy, hogy megessalnánk az áruházat gyermekünk jövőjét. És milyen csekély az egész hitelösszeg az üzlet-ház szempontjából: egy öltözet ruha egy elsőosztályos fiúnak! Csak nekünk borzasztó nagy ez az összeg! De egy év alatt letörlesztjük, ha a bőrünkől izzadjuk is ki. És sok mindent mondtam neki és könyörgöttem, ptyeregtem is egy kicsit, de mindig csak ugyanaz volt a felelet, a hajthatatlan válasz: Asszonyom, az ügyet lenyomoztattuk. A férje 12 évi szolgálat után még mindig csak napibéres és nem kinevezett, így nem adhatunk ruha hitelt. Hát végre is elkeseredtem, s ott hagytam „a főnök” millióival együtt.

Férj: Hát ez az örségváltás! Ez a keresztény kereskedelem! Az úr a pokolban is úr, a szegényember meg szegényember marad mindörökké amen. (Csöngetnek.)

Feleség: Csöngetnek! Valaki betolja a kését. Éppen jókedvem van hozzá! (El.)

Férj (dühösen becsapja az előtte fekvő könyvet és felugrik): Lehet így tanulni? Lehet itt tanulni? (Kívül hangok hallatszanak, majd kopogás.) Tessék!

Feleség (a baráttal együtt jön): Képzeld csak fiam, kit hozok? A Sándort! Annyi idő óta nem láttuk, de most éppen jókor jött. Egy kicsit majd megvizsgáljal bennünket. (Később el.)

Barát: Mi van veletek? (Férjhez:) Sose lehet téged látni! Ugy eltűnt már főnapok óta, mint a kámför! Mi az ördög bújt beléd? Már néha arra gyanakodtam, hogy az árjaságod körül van valami hiba? Talán megkapartak valahol s eltűnt valahol egy „svéd” és . . . Gondoltam, hogy ha a hegy nem megy a Mohamedhoz, hát akkor Mohamed megy a hegyhez, s most itt vagyok!

Férj: Az Isten áldjon meg érte! Most igazán a legjobbkor jöttél.

Talán megvizgasztalsz, talán tudsz adni egy jótanácsot.

Barát: Mi történt? Mi baj van?

Férj: Hát barátom! Szinte szégyellem mondani: tanulok! Öreg fejjel tanulok!

Barát: Tanulsz? Hogy, hogy?

Férj: Igen, tanulok. Beálltam újra gyerekeknek. „Gyermek vagyok, gyermek lettem újra. Lovagolok fűzfásipót fújva!” . . .

Barát: Ne hadarj fiam! Állj meg csak egy szóra. Hadd csípjem meg magam: ébren vagyok-e vagy álmodom?

Férj: Ébren vagy! Igen. Beültem újra az iskolapadba. A polgárit tanulom. Még pedig az első és másodikat egyszerre.

Barát: Te! Csak nem akarsz vezérigazgató lenni valahol?!

Férj (elkeseredetten): Nem lesz énbelőlem már semmi az életben! Nem akarok én már semmi mást, csak egy öltözet ruhát a fiannak!

Barát: S ezért tanulsz?

Férj: Igen, igen! Egy öltözet ruháért tanulok. Öreg fejjel, munka után, a sok lépcsőszaladgálástól holtfáradtan nekiülök és este és sokszor éjjel magolom ezt a polgárit.

Barát: Ja, barátom! Amit Jancsi könnyelműen elmulasztott, azt Jánosnak kell keservesen elvégeznie. Így szokott ez lenni. Ez az igazságszolgáltatás. Az egyetlen állapot, ahol megkapja az ember az életben az igazságot. De azt már igazán nem értem, hogy hogyan kerül ide ruha a polgárral egy asztalra?

Férj: Egyszerűen! Beirattam a fiamat a gimnáziumba.

Barát: Hová? Gimnáziumba? Megdolondultál?!

Férj: Meg, barátom! A fiam pajtásai közül kettő szintén gimnáziumba megy. És ő folyton itt lógott a nyakamon: Apuka, én gimnázista szeretnék lenni! A feleségem meg kontráz nekí: Ne is maradj olyan, mint az apád! Szegénységben, nyomorban vergődni egy életen keresztül. Légy úr! És nem béres. Napibéres. Meg hetibéres. Örökké béres. Asszonyával, gyermekeivel, minden fajtájával együtt. Légy tisztviselő, fixfizetéses, nyugdíjas, tanár, igazgató, orvos, vagy bármilyen más, csak nem béres, öregbéres, örökbéres.

Barát: Eh! Asszonybeszéd ez! A mi fajtánknak jó a polgári is. Ha négy polgárit jár ki, már akkor is és úgy is szegyélli a környezetét, apját, anyját. Lemosolyogja és talán megveti és iparkodik mielőbb otthagyni az egész szülői brancsot. Ezt mutatja a tapasztalat. Hátha még gimnázista lesz! Tíz-tizenöt esztendő, tele a szülő millió kesergésével, küzködésével, áldozatával; pénz, pénz, pénz előteremteni a gyerekek iskolára, könyvekre, ruhára. S azután mi lesz a jutalom?

Férj: Mindegy! Akármennyit kell is küzdeni és szenvedni, akármilyen is a jutalom, de a fiam ne legyen ilyen helyzetben, mint én vagyok. Napibéres vagyok, barátom! 12 esztendő után még mindig csak napibéres. A hetibéresek előkelő

társaságába még mindig nem tudtam felemelkedni. S talán sosem fogok, ha csak ez a tanulás nem segít. Ez a polgári . . .

Barát: Hogy, hogy?

Férj: Hát most megmondták, hogy enélkül nem fognak véglegesíteni. S az áruház meg kijelentette, hogy e véglegesítés nélkül nem ad hitelt egy fiannak való öltözet ruhára. Hátha a bőröm alól kaparom is ki ennek a polgárinak az árát, akkor is előteremtem. S ha beleöszülök és beleráncosodom is ebbe a tanulásba, akkor is megtanulom. Már nem is a nyomorúság miatt, már nem is a szegény miatt, hogy ide-oda lökik a végzettség nélküli embert, de a fiamért. De előbb az egy öltözet ruha hiteléért!

Barát: Hát mi történt ezzel a ruhával?

Férj: Kérvényben és személyesen is kértem az áruház tulajdonosát, hogy adjon sürgősen egy évre egy öltözet ruhára való áruhitelt fiam iskoláztatása miatt. Most tudtuk csak meg az iskolában, hogy egyenruha nélkül nem szabad az igazgatónak a fiút a gimnáziumba felvenni. Beiratáshoz, könyvekhez is pénz kell. Ezt valahogy kiizzadom, de a ruha árát nem tudom sehonnán előteremteni.

Barát: És nem adnak hitelt?

Férj: Az áruház nem ad. Lenyomoztattak és a nyomozó bejelentette, hogy nem vagyok véglegesített, csak napibéres vagyok s ezért az áruház nem ad hitelt. Feleségem ott volt

Legényegyletek fényessége Trianon sötétjében

„A legényegyletek fényessége Trianon sötétségében” címen megjelenő füzethez kért adatok sorába a Szépvízi Róm. Kat. Legényegylet életéből az alábbi adatokat jelentem be:

1930-ban alakult meg a Legényegylet. Világi elnöke dr. Debitzky Mihály gyógyszerész, ifjúsági elnöke Antal András — jelenlegi egyházközpont és közbirtokossági elnök — voltak.

Az egylet működésének eredménye lett a magyar öntudatnak erősödése, az országgyűlési képviselők választása alkalmából kifejtett román propagandával szemben a felvilágosító munka folytatása, a magyar párt plakátjainak, választási jeleinek köztudomásra hozása, ami a túlzón sovíniszta rendszer miatt csak titokban, házról-házra adott felvilágosítással, röpcédulával történhetett.

Már működésük első idejénben értékes rádiót szereztek be.

Hamzea János helybeli főszolgabíró rossz szemmel nézte a legényegylet működését.

1930 novemberében kezdte meg üldözéseit az egylet, de főként annak két említett elnöke ellen. A hetenkint megismétlődő megidézésekre részben a csendőrség, részben a főszolgabírósg elé ürügyül szolgáltak: hogy az egylet helyiségeit nemcsak tagok látogatják, hogy a rádiót idegenek is hallgatják, hogy sokáig ég a lámpa az egyletben, hogy a rendes összejöveteleken gyűlést is tartanak, hogy a helyiség még nem felelő, hogy az egylet működési engedélye nincs rendben stb., végre is 1931 tavaszán az egylet működési jogát szóbeli rendelkezéssel megvonta.

1933-ban Hamzea elhelyezése után újból megkezdte az egylet működését. Fiaink az önképzésen túlmenően dolgoztak az egész faji és egyházas öntudatának ápolása terén. Ők lettek a rendszeres magyar-párti éjjeli munkások: román plakát-tépkék, magyar-párti plakátragasztók, röpiratkikébesítők.

Leghűségesebb munkatársak voltak: Antal András, Ferencz László, Tőke Antal, Ferencz Tóni, Ferencz Gyula, Veress Tóni, Mihály Ferenc és Józsi, Antal Árpád, Szatmári Domokos, Bogos Elek, Eröss Elek, Szakács Vilmos, Bálint Károly.

könyörögni és eredménytelenül, elkeseredetten jött haza. Adj barátom az Istenért tanácsot, mitévő legyenek? Tudtommal te mindig kaptál hitelt.

Barát: Igen, igen. De nem is értem, nekem állandóan van ugyanott évi 160 pengő hitelkeretem. Nem is tudom miért? Lehet, hogy talán azért, mert nyomdász vagyok és rajzoló. Biztos jó információkat kaptak rólam.

Férj: Kitől? A nyomdaüzemben?

Barát: Hát csakis ott! . . . Azaz . . . Megállj csak! . . . Emlékszel a Hubertusz-kabátokra? Még az egyetlen vettük a fiúkkal közösen. Mikor az egyet újtán az utolsó részletet is lefizettük, akkor kértem én újra a magam részére 160 pengő hitelt. S Gyurka barátunk — a szerkesztő — járt el érdekemben.

Férj: Te jó Isten! Hisz ő most képviselő!

Barát: Igen! Igen! Nincs baj, fiam! Megyünk hozzá! Régi barátság! Egylethez hűség! Sorsközösség! Ő szokta mindig szónokolni: Fialtal magyarok sorsközössége! Az ő sorsa most igen magasan van! Vegyen be téged is egy percere a közösséggé egy kis protekció erejéig!

Férj (ajtóhoz rohan): Anna! Anna! Van ruha! . . . Lesz ruha! . . . Szaladj hamar egy kis sörért! . . .

Barát: Lesz ruha! És legyen az apának polgári! Ami késett, ne múlt-jék! Az apák hanyagságát, bűnét ne szenvedjük a gyerekek!

(Függöny.)

A Legényegylet lett az egyházi, községi, közbirtokossági ügyekben való vélemény kialakításának, állásfoglalásának előkészítő helye.

1937-ben aztán ismét erőteljessé lett a megfojtására törekvő üldözés. 5143/1937. szám alatt prefektusi rendelet írta elő, hogy minden összejövetelre a program benyújtásával 10 nappal korábban kell engedélyt kérni. Hiába hivatkoztunk arra, hogy a rendes esti összejövetel olyan, mint az olvasókörök tagjainak együttléte, kérjük tehát egy általános engedélynek kiadását. 7796/1937. szám alatt megismételték, hogy az engedélyt esetről-esetre kell kérnünk. Vagyis a fiúk összejülhettek a kocsmában, de az egyleti helyiségben nem.

Antal András ifjúsági elnökkel megszámlálhatatlan esetben voltunk a csendőrségre idézve és megintve, hogy órsról órsra kísérve a hadbírótság elé állítanak, ha nem hagyunk fel ezzel a magyar tüntetéssel, t. i. a legényegylet működtetésével.

1937. február 26-án lefoglalta a csendőrség a 249 kötetből álló és a kolozsvári Minerva Rt.-től érkezett Nép-

Az örök propaganda

Elmondotta: dr. PATTON JÁNOS,
a pécsi egyházmegyei elnök

Akár mennyi jót és szentet tudnánk a világon létrehozni, ha mindennek nem tudunk megfelelőképpen propagandát teremteni, csak igen kevesen vennének tudomást róla és nagy eredményt, átfogó tömeghatást nem tudnánk elérni. Hitler maga is bevallotta, ha nem volna rádió, mikrofon, reklám, reflektorok, a modern Harmadik Birodalmat, ő se tudta volna a mai formájában felépíteni. Tanulnunk kell tőle, mert ha elmegyünk egy németországi hatalmas népgyűlésre, azt látjuk, hogy a propagandaszerveket nagyszerűen tudják felhasználni. A stadionokban sötét nézőtérrel indul meg az egész gyülekezés, lassan-lassan mindig több és több repülőgép száll a közönség fölé, számos hangszóró kezd el a működését, a közönség mindig erősebb idegfeszültségbe kerül, a hangszórókon át pedig indulókkal tüzelik még jobban a hallgatóság érdeklődését, mire végül egyszerre csak a hatalmas reflektorfényben felemelt karral megjelenik a Führer maga. Ki tud ennek a hatásnak ellenállni és teljesen semleges maradni ilyen behatásokkal szemben? Ezt igaz, teljesen egészében nem tudjuk mi utánozni, de kisebb mértékben a propagandának ezt az erejét nekünk is egyleteink szolgálatába kell állíta-

ni. Ha ma megfigyeljük a különböző mozgalmak propagandistáit, vagy csak tagjaikat is, elismeréssel kell megállapítanunk, hogy azoknak nagy százalékáa fanatikus hittel áll a saját mozgalmának szolgálatában. A műhelyekben az inasok panaszkodnak, hogyha a segéd valamilyen szélsőséges irányzat híve, mennyit kell neki szenvedni, ha ő neki más a véleménye, vagy nem óhajítja elfogadni a segéd úrnak tanácsait és tanításait. Nincs egy nyugodt percé és nem lehet neki soha biztonsága a munkájában, mert a segéd állandóan kifogásolja a munkáját, tagadja az ügyességét, csak azért, mert ő nem tartozik abba a mozgalomba, amit a segéd képvisel. Mi ezt kifogásoljuk, de önmagában véve mégis csak egy dícséretelműtő dolog, hogy mennyi fanatizmussal propagálja a mai szélsőséges mozgalom embere a saját igazságát vagy véleményét. Bárcsak mi is egyszer már mindenhol és minden időben Kolping szellemét vínnők magunkkal a munkahelyre, az utcára, a tanterembe és mindenhová, ahol mint a Kolping-ifjak megjelenünk.

Ma faluhelyen a Volksbund leány és asszony tagjai a nyári időben, a legnagyobb munkaidőben is, hetenkint egyszer-kétszer este elmennek

könyvtárunkat. Ebben az ügyben három ízben álltam az ügyészség előtt, míg végre 1937. december 10-én a Magyar Nemzet Történetére vonatkozó kötetek elkobzásával 226 kötetet visszaadtak.

1937. szeptember 30-án ügyészségi rendeletre eljárást indított a csendőrség tiltott népszámlálás címen, amikor az egyházi Családkönyv adatait írtuk össze. A jegyzőkönyveléseknek torturájába belekerült csaknem valamennyi fentemlített legényegyleti tag.

Hogy hányszor voltak ezek a legények a csendőrségre idézve a buzaszentelési, határkerülési, minteségi körmeneteink miatt, mint a véghez vitelben szüntársaim, azt nem is tudom.

Miután eljárás lefolytatására törvényes alap nem volt, az ügyek mind félbemaradtak, de mégis újból és újból megismételték, remélve, hogy a sok kellemetlenkedéssel elveszik a kedvünket ezeknek a szerintük „magyar tüntetéseknek” megrendezéséért.

Timár Sándor plebános.

***MINDEN EMBER ANNYT ÉR, AMENNYIT TUD ÉS AMENNYIT PRODUKÁL**

tornászni vagy előadást hallgatni. Az előadásokat legtöbbször egy-egy falusi asszony, vagy leány tartja, vagy csupán felolvas valamit és mégis ott van mindenki és győzi türelemmel végighallgatni azt a nem is túlságosan érdekes előadást. Hol vagyunk mi ettől? Állandó gondunk, hogy hogyan tudjuk látogatottá tenni a heti gyűléseinket. Mindent elkövetünk, hogy érdekes legyen és mégsincs érdeklődés. Pedig nekünk egyszer már be kellene látnunk, hogy semmivel nagyobb szolgálatot nem tehetünk Kolping eszméjének és a legényegyleti életnek, mintha legalább is a gyűlésekre, a kivonulásokra nagy számban megjelenjünk. Mert hiába a tömeg ma is mindig tömeget akar látni. Ha azok az egyszerű földmíves emberek ezt belátják és ezért átviszik a gyakorlatba, mi miért nem tesszük

meg? Igaz, sokat panaszkodnak fiaink azért is, hogy a gyűléseink gyakran túlságosan hosszúra nyúlnak. Nos, éppen ezért kössünk szerződést a vezetőséggel, az elnök úrral, hogy mi, Kolping fiúk mindig, kivétel nélkül ott leszünk a heti gyűléseken, de az soha ne tartson egy és félóránál tovább. Vessen aztán magára az, aki nem tartja meg a kölesönös szerződést! Én azt hiszem, ha komolyan veszi a legényegyletet az ifjúság, meg fogja tartani az előírásokat a vezetőség is! És ha nem, akkor ő vessen magára. Tehát fiúk, fel a munkára, egyenlőre annyit: **mi minden hetigyűlésen pontosan megjelenünk, mert ez pontos, érdekes és rövid lesz, de tudjuk ez lesz az első lépés a hatalmas meginduló legényegyleti propagandához is!**

Nyári vezetőképző kurzusaink

Kecskés László, szövetségi dékán

Szövetségünk, mint minden évben, az idén is nagy gondot fordított a vezetőképzésre. Összehasonlítva az elmúlt évek résztvevőinek számával, ugrásszerű emelkedést láthatunk. Az elmúlt évek tanfolyamai 8 naposak voltak, az ismert nehézségek miatt sajnos ez évben 3 napra kellett összezsúfolni a hatalmas anyagot. E rövidítés a kis egyleteinknek jött jól ki, mivel így igazán csekély megterhelést jelentett a résztvevők kiküldése. Ezt az adott lehetőséget alaposan kihasználta azután kisebb egyleteink, ami bizonyára hozzájárul majd ahhoz, hogy nem sokáig mondhatjuk „kisebb”, „kezdő” egyletnek őket.

A nyári hónapok alatt állandóan folyó tanfolyamok résztvevőinek száma nem volt egyenletes. Voltak kurzusok, hogy 8–10 hallgató volt csupán, ami a legideálisabb, de például a legutóbbin már közel 50-en voltak. Ilyen nagy számmal természetesen az egyénnel való foglalkozás már sokkal nehezebb, de ennek ellenére is megtaláltuk a módját, hogy mindenki minden irányban teljes tájékozottságra tehessen szert.

A vezetőképző kurzusok ifjúsági tagozatán a 20–22 éves tagtestvéreink voltak a legnagyobb számmal képviselve. Néhány fiatalabb hallgatónk is volt, de inkább idősebbek,

akik most vannak a dékáni sorban. A résztvevőkön meglátszott, hogy odahaza nem kis gonddal lettek kiválogatva. Minden fiúnk, ki eljött nyári tanfolyamainkra, tudásvágyának tetjén álló, jó koponyájú, a vezetésre hivatottságot érző iparos, kereskedő és munkásifjú volt. Megnyugtató érzés, volt nézni őket. Most, amikor az iparosság, munkáság kétségbeesve kénytelen látni saját soraiból kinevelt, erkölcsileg, szellemileg fölötte álló vezetők hiányát, igazán óázist jelentettek e kurzusok. Nem évtizedek kellenek, csupán csak évek, amikor e beindítás már meghozza a bőséges gyümölcsöt. Jóllehet ők most egyidőre csöndes munkát folytatnak az otthoni legényegyleti családban, de azok az igazságok, azok a magasabb szellemi szint felé törekvések, a legnagyobb eredményeket fogják produkálni.

Az idei tanfolyamok specialitása a családi szellem volt. Mi gyerekek a legnagyobb szeretettel álltunk egymás oldalán. Az Atyánk szintén megtett mindent a fiai érdekében. Felejthetetlen lesz az, amikor kinn a Svábhegyen az egyleti nyaralóban körülültük szeretett Elnök Atyánkat s Ő a legkövetlenebb hangon vértezett fel bennünket, nemcsak az egyleti életre, hanem az egész földi életünkre. Megcáfoltatlanul bebizonyította a földi élet

céltalanságát Krisztus nélkül. Alapul minden egyletistának a kettős K-t kell elfogadni. Az ebből fakadó szellem képes csak csupán új világot teremteni. A Kettős Sz fontosságát állította be ezek után a töle megszokott alapossággal. Nemesak az iparosságnak, kereskedőtársadalomnak, munkásságnak fontos, hogy tagjai a szellemi szint felé törekedjenek, hanem a nemzetnek is. Csak a szellemileg alacsonyabbrendű nemzeteket lehet tartósan leigázni, de a magasabb szinten állók mindig leküzdik a rátörő alacsonyabb tudással rendelkezők uralmát. Ez áll a politikai, gazdasági irányításban is. Az egyén látja azonban a legnagyobb hasznát a szellemi szintnek, mert felvértezve tudással, sokkal könnyebben állja meg helyét az élet viharában. A kettős Sz eléréséhez azonban szükséges egy másik kettős Sz, ami a szellemi szerelemnek a képlete. A szellemi szerelem adhat csak elég erőt az egyénnek, hogy megfelelő szellemi szintet elérje.

A tanfolyamokon minden jelenlévő legényegyletnek megbeszéltük multját, jelenét. A fiúk feltárták a lehetőségeket, a bénítólag ható, fékező tényezőket. Lenyűgöző volt az a hatalmas ismeret, amivel szerzett Elnök Atyánk rendelkezik. Szinte minden egyletnek ismerte jó-rossz tulajdonságait. Hasznos tapasztalatokat merítettünk egymás értékeink, gondjainak megismerésével. Praktikus, gyakorlati tanácsokat kaptunk, ami a helyi adottságok figyelembe vételével jelzi az illető legényegyletnek egyedül járható helyes útját.

A délelőtti 5 órás előadást uzsonnával osztottuk mindig ketté, amikor lementünk a Diófalú vendéglő árnyas fái közé s poharazgatás mellett tárgyaltuk meg a hallottakat. A délutánjainkon rövid pihenést tartottunk, majd a szövetségi dékánnal a várost s annak nevezetesegeit néztük meg. Este műsoron a rendes központi heti gyűlésen kívül, a Fővárosi Nagygyűlés, az Angol Park és a Szigeti Szabadtéri Játékok szerepeltek.

Az utolsó kurzusunkon Mihalovics Zsigmond A. C. igazgató megbízásából Nagy Miklós A. C. főtítkárt tartott magasszárnyalású beszédet. Többek között a következőket mondta:

— Az Actio Catolica nem csinál mást, mint maguk! Az A. C. is a világi apostolok kiképzésén dolgozik, a katolikus eszmék dicalra juttatásán. Egyetlen különbség van csak

AZ IFJÚ KATOLIKUSOKNAK

Hadak vagytok már. Jöjjetek!
Fiatalok! Merészek!
Ami föllobban bennetek,
Az a régvárt, új lélek.
Ugy érezzük: apostolok
Teremtő szent láza lobog,
Ha a romokra léptek.

Hogy annyi minden elpusztult?
Elpusztították mások.
Ami elmúlt, maradjon múlt,
Most új jövő vár rátok.
Elfojtva volt a szent erő,
Ami most bátrán tör elő,
Fölglyüjtva ifjúságtok.

Hogy vannak gyávák köztetek?
Hagyjátok az útfélen!
Most jöjjetek, siessetek!
Krisztus kiált felétek.
Mert Krisztus harcra tombol itt
És várja büszke bátraít
Az Egyház ős hitének.

Hitünknek melege elég
Lenne száz más világnak.
Mellette akkor hát miért
E kis földön is fáznak?!
Mert szívek mélyén szunnyadott,
Ami most bátrán kiragyog
Jövőt termő esodának.

A Nap ma új erővel süt
Londonra és Tibetre
És fölzilálja mindenütt,
Ami köddel van fedve.
Ez a napfény a mi hitünk,
Amiből utat készítünk
Égő újabb évezredbe.

Mind többben vagytok. Jöjjetek!
Fiatalok! Merészek!
Az Isten ott van veletek,
Mert ti vagytok az Élet.
Az álmotok nagyratörő,
De Isten, Élet és Jövő
E harcban a tiétek!

Belőletek a mártírok
Hévt lobogni látom.
Amikor most nektek írok,
Ott álltok barrikádon.
Még hevenyészett barrikád.
De látni fogja a világ,
Ha majd toronnyá váltott.

Nagy Miklós

az A. C. és a legényegyleti munka között s az az, hogy az A. C. csak néhány éve végzi azt a munkát, amit a legényegylet egy évszázadon át csupán csak egyedül végzett ebben az országban.

Nagyszabású befejező gyűléssel ért véget az utolsó kurzus, amikor a vidéki Föt. Elnök Urakon kívül megjelent többek között: Mádl János, a Kiosz. ügyvezető elnöke, Eckert Bálint, a fodrász ipartestület elnöke, akik beszédet is mondtak. A nagygyűlés az induló hangjaival kezdődött, ami után főt. vitéz Pintér József központi elnök úr tartott nagyhatású beszédet revüszzerűen az elmúlt hét eseményeiről. Különösen az imádkozó s templomot ismét kereső „bolsevikieket“ emelte ki, akik a végveszély elkövetkezésekor egymás után rúgják fel azokat a tételeket, amik idáig az „erkölcsi alapot“ adták barbár uralmuknak. Mádl János a tőle megszokott alapossággal szállt síkra a kisiparosok társadalmi helyzetének javításáért. Eckert Bálint pedig közvetlen szavakkal igyekezett megfordítani azt az áramlatot, ami még most is sok iparos kezéből veszi ki a kalapácsot, gyalut, s adja helyébe a portörő rongyot, vagy a hazátlanság keserű kenyerét. A végén Patton János dr. pécsi elnök úr összetartásra és a propaganda fon-

tosságára hívta fel a figyelmet. A végén lelkes hangulatban a Himnusz eléneklésével ért véget a díszközgyűlés.

Sok-sok levél fekszik itt, amit a tanfolyamon résztvevő fiaink küldöttek már idáig köszönetként. Most, sajnos, hely hiányában nem közölhető le. Ezekből kiténik, hogy a Szövetség nemcsak hirdeti, hanem meg is mutatja fiainak azt a szép világot, aminek körül kell venni minden fiút, aki beteszi lábát a legényegyleti család hajlékába. Nem szárazon kell a fiúnak kettős K és a kettős Sz fontosságát bemutatni, hanem „a keresztény nevelőművészet minden erejével“ kell felkelteni az érdeklődését s megvalósítani a Krisztussal való együtt-masírozást, a szellemi szerelmen át pedig a szellemi szintét. Ez az egyetlen eszkalatlan eszköze, hogy a ma még szellemi proletárságban sínylő iparosságot, munkásságot kiemelje, magaslatra helyezze s végül, ami mindennél fontosabb: az ember váljék végre valóban emberré, amint a krisztusi élet példa oly követésre méltóan áll toronymagasan előttünk.

Ezek voltak az idej tanfolyamok rövid gondolatmenetei, célkitűzései. Isten segítségével az idej kettőzött létszámot jövőre ismét megduplázzuk.

AZ UJ NEMESSÉG a magyar iparosság legelőkelőbb társadalmi lapja. Egészen különleges, korszerű iparospolitikai szemléletével, nagy társadalomnevelő erejével, nemes, igazán új-nemesekhez méltó hangjával a magyar sajtó egyik legértékesebb gyöngyszeme. Cikkeiben a közeposztálybeli iparosság tekintélyéhez, méltóságához, képzettségéhez, műveltségéhez méltóan tárgyalja korunk legnagyobb problémáit úgy, hogy olvasásával igazán mai gondolkodású, első vonalbeli polgárságot nevel. De ma már tisztán látjuk, éppen lapunkkal kapcsolatban azt is, hogy nagy, országos mozgalmunkban személy szerint kikkel számolhatunk igazán, kik érettek valóban a vezetésre.

Az Új Nemesség érted él!

Kérjük kedves előfizetőinket, hogy hátralevő díjajukat küldjék be a kiadóhivatalnak.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: vitéz PINTÉR JÓZSEF.

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp., VIII., József-u. 61. Telefon: 139—259.